

Нека грѣй луната!

Слънце още не се скрило,
На небето се извило
Друго слънце нѣжно-мило,
Леко-меко тамъ свѣтило.

Колко сладко то се смѣ
Кѣмто изтокъ на топлика!
Всѣка вечеръ голѣмѣ,
Отъ сърце му радостъ блика.

Изъ простори какъ се рѣе,
Драго да ти ѣ да го гледашъ!
Тѣма черна си пилѣе
И се радва, и живѣе.

Дано, Боже, се тѣй грѣе,
Дано вѣчно си живѣе,
Че азъ мразя тѣмнината,
— Нека, нека грѣй луната!

Дядо Страдлю.

